

Womhaj Boh!

Číslo 9.
28. februara.

Četnik 7.
1897.

Serbske njedzelske łopjenka.

Wudawaju so kóždy kobotu w Smolerjez knižicziščetni w Budyschinje a su tam dostacž sa štwórtlětnu pichedplatu 40 np.

Njedzela Estomihi.

Jan. 12, 1—8.

Kajzy chzemy do póstneho czaža stupicž?

W běhu tuteho tydženja jastupimy do šwjateho póstneho czaža, w kotrymž našeho Anjese Jesom Khrysta na puczu jeho czerpjenja pschewodžamy, hacž skónčnje pod jeho křichom na Golgatha stejimy. Wo cžichim pjatku reka w křerluschu (Zionske hl. I, 108, 6):

To džen je srudny cžmowy,
Da pósnacž moju nóz; —
Na lubosčzi pak nowy,
Da widžicž huady móž.

To šame placzi wot zylého póstneho czaža. Cžadž srudoby a žarowanja wón je. My so na tym srudžimy, so stej tych cžłowjekow hrěch a skósež na tym šwoje do-
bncze džeržalej, kotryž wot žaneho hrěcha nicžo njewjedžiče. A š dobom so nam w tutym cžadžu ta lubosčž Khrystuškowa w jejnej zylej hlubokosčzi a mozy šjewi. Hacž jeho hanja a bija, hacž je tón křelich, kotryž wón picž dnrci, tak hórki, so so jeho dušcha srudži hacž š šmjerczi — kaž bėšche wón tych šwojich lubował, tak lubowasche jich hacž do kónca. Sa zylým šwětom wón šwojej na křichž pschibitej ruzy wupšchestrěwa š tej próstwu: „Dajcže so jednacž š Bohom!“ A do tuteho czaža — kajzy chzemy do njeho stupicž? Š našeho teksta to nawučimy. Šlajcže, my džemy horje do Jerusalema, a budže wšchitko dokonjane, šchtož pišane je psches profetow wot cžłowšeho

šyna. Tak bėšche tón Anjes w bliskosčzi Jericha rěcžal; a nětk bėšche wón njedaloko Jerusalema. Dha jastupi wón do tamneho suateho doma w Bethanii, hdžež jeho š radosčžu witachu. D šbóžny dom, hdžež ty knježe Jesu na hospodu šandžesč! Hdžež ropot a roškora knježi, tam twój postrow „mēr budž š wami!“ njekřyscha. Hdžež hrěcham šluža, — tak daloko je tajki dom wot teho šdaleny, so by byl dom modlenja! Hdžež so wutroby jenož wo šerške wězy štaraja, móže tam hospoda bycž sa teho, kotryž rjeknje: „Jene je nusne. Duž prózujmy so wo to, so by w bliskim póstnym czažu našch dom byl cžicha Bethania, hdžež Jesuškowi pschecželjo bydla.“

Lazarus bėšche w Bethanii, kotrehož bėšche Jesušk wot mornych šbudžil. Wón nicžo njerěcži, wón nicžo njepowjeda wo tych komorach šmjercze, ale we wutrobi wón teho škarja křwali, kotryž je pschi rowje teho pschecžela plakał. Martha šluži po šwucženym waschuju, temu cželne wošchewjenje pschihotuju, kotryž bėšche jemu wutrobu njewurjekniwje wošchewil a ju š prócha teje srudoby pošbėhnył a jejne šylšy šetrěl. Marja pyta šwoje štare město š Jesuškowymaj uohomaj, dokelž „ta wutroba w nej tak horjaza bėšche, so jenož na Jesuška pošluchacž chzysche.“ Škóždy tutych tijoč ma druhe waschuje, ale w tym šu woni psches jene, so do Jesuška wěrja. Šdyž tež hišcže wšchitko njesrošymichu, to bėchu tola špósnali: „W nim je žiwjenje a wšcheho došč.“

To chzemy my wot nich nawučnyčž a do póstneho czaža nuts hicž š wješelej wěru. Wophtuj w tutym czažu

šwëru Bože služby, a pódla teho pschihotuj šebi tež čziche šchtundy nutrnoscze w šwojim domje. Pschezo pač měj wóczo šwojeje wëry na teho složene, kotryž je našchich hrëchow dla podaty a našcheje prawdoscze dla šbudženy. To je šbóžna nutrnosc, kotraž ma to napišmo: „Woni njewidžichu niho hačž Jesuša šameho.“ Pschi tym pač njemyšl, šo je Jesuš jenož ša njedželški džen twój šbóžnik — ně, kaž ta wëra do njeho tam Mareži jejne služenje šwjeczëšche, tač chze wona tež tebi tvoje džëlo w domje a powolanju šwjeczic, haj, tvoje žyłe žitwenje chze wona tebi rosjašnic. Mašch-li ty šady šo šhonjenja podobne Lazarušowemu, šo dyrbišch wušnacž: „ja ležach w šmjertnej dolinje, dha bu ty moje šlónzo“ — a dha šhwal tola š Lazarom teho, kotryž pomha a tež se šmjercze wumoz; šedžišch-li pač nětk runje w žalosczi — budžëšch-li wëric, budžëšch tež Božu krašnoscz wohladacž a po poštnym čzašu tež šašo jutry šwjeczic.

Mariju tón šezeni w našchim texcze wošebje wušbëhnje. Šejne wóczo je na wobliczu teho mišchtra wotpoczowało, jejne wucho na jeho hubomaj wišalo; ale potom je wona wot njeho šchla; ta wutroba bëšche jej tač polna; wona pyta ša škutkom, kotryž móhl wuprajic, šchto jejna wutroba šacžowa — wona pyta, ale ničzo njeje jej ša njeho krašne doscz. Duž namaka wona šchleńzu š dobrej krašnej nardu, pschistupi š njemu, tu šchleńzu rosbiwšchi, wula tu žyłu žalbu na jeho hlowu a žalbowasche jeho nošy a wutřë jej se šwojimi wlošami. Šchto by wot tuteho škutka šlyšchal a nješrosymil, šchto ma wón na šebi: to žyło podacze čzłowjeka se wšchitkim, šchtož wón je a ma na šejom šhryšta šwojeho šnješa? Šlejczë, jow macze to druhe wotmolwjenje na našche prašchenje: my chzemy do poštnego čzaša nuts hicz š džakownej lubosczu.

Šaž tam Marija temu šnješej hošdowasche, tač dyr- bimy tež my jemu hošdowacž a našcha wutroba budž ta šchleńza š dobrej nardu, kotryž my jemu š čzëšczi wo- prujemy. Wona njetrjeba rjana bycz, ale rosbita, tyšchena dyrbi wona bycz; jenož tajka je wona jemu špodobna. D nježadach tež ty šebi š šnješoweho rta šlyšhecž, šchtož je Marija šlyšhecž šmëla: „Šchtož je móhla, to je wona čzinika“ (Mark. 14, 8)? Ša šhuda žónška, šwojeho šnješa š rukow tych njepšhecželow wumoz, jeho psched šmjerczu šwarnowacž, to wona njemóžëšche, ale šwoju wutrobu wona jemu da; wšchitko, wšchitko to šwoje wona pscheda a kupi šebi tu krašnu parlu. Dži a čzin teho runjecza!

A hdyž tež tón šnješ po čzële wjazy bješ nami nje- šhodži, njeje wón prajil: „šhudnych macze kóždy čzaš pola waš“, a šašo: „šchtož šcze čziniš jenemu bješ mojimi najmjëšchimi bratrami, to šcze wy mi čziniš“? Duž šejom šhryšta dla šluž tym, kotryž w twojim domje šu. Wocžëhü tvoje džëczi w bojošczi a napominanju š temu šnješej; daj temu šlowu Božemu bohacze w twojim domje bydlicž a nješapomü dobroprošchenje ša tyč čzinič, kotryž šu tebi porucženi. A šwonkach twojeho doma njewidžišch žaneho Lazara, kotremuž mašch šejom šhryšta dla šmil- noscz wopokajacž? Nješlyšchisch te proštwy twojich wëry- bratrow w rosprošchenju, kotryž šebi po bratškim pošylu- jenu žadaju? Nješlyšchisch te šdychowanja wobohich pošhanow: „Šój š nam dele a pomhaj nam?“ D kelto škladnosczë šejušej šlužicž w džakownej lubosczi, šwój dom a šwoje žitwenje napjelnicž š wonjenjom teje nardy.

„Šdže to nawuknu?“ Šdže druhdže, hačž pod šchi- žom na Golgatha? Šeho luboscž je to žóřlo našcheje

luboscze po tym šlowje: „Lubujmy jeho, dokelž je wón naš prijedy lubowal.“ Šakle, hdyž šmy šo my šapšchimucž dali wot teje luboscze, kotraž je njebyo rostorhnyla a dele štipila do žlobika a horje štipila na šchiz, šakle, hdyž šmy pod šchizom štejo wušnacž nawukli:

Ša šym to šawinowal
Šchtož ty šy pscheczëpik;
Še puki šy ty šhowal,
Šiž ja bëch šašlužil. —

potom nawuknjemy šebje šamnych woprowacž a prajicž: „My šo njemóžemy teho woštajicž; ta luboscž šhryštušowa naš š temu pschinuczi.“ Duž do poštnego čzaša džimy nuts š tym šlubjenjom: „Lubocž, ja šo podam čzi; twój chzu woštacž wobštajnje!“ a w tym njemyšleni psches porokowanje teho šwëta.

Wot pscheczëlow je tón šnješ wobdaty w Bethaniji. Šchto budžišche šebi myšlil, šo jemu š jich šrijedžimy porok pschińdže? A tola je temu tač. A niz šakazy šarišëšzy to šu, kotryž mórcza, ně, jedyn š jeho wu- czobnikow, „Čzëho dla“, rjeknje Judajch, „njeje ta žalba pschedata ša šti šta krošchow a nješku šhudym date?“ Šahrabnoscz a njedžak to štaj, kotraž jemu tute šlowa do rta šladžetaj. A tajka Judajchowa rëcz, — šak hušto namaka šo wona tež bješ nami! My ju w šamej našchej wutrobje šlyšchimy. My šo bojimy, šo psches našche služenje temu šnješej něšchto šhubimy wot wješëla, šubla a čzëšcze. A tola je runje na wopač. Šunje na tym puczü šo našche wješële dopjelni; a šchtožkuliz šejom šhryšta dla woprujemy, to budže nam što šrócz šarumane; a šchtož jemu šluži, teho budže tón njebyški Wótz čzëšciz.

Ale tež w šwëcze wonkach naš šo Judajchowo hloš šlyšchi. „Čzëho dla pjenješy š dalokim pošhanam won šlacž, hdyž mamy w šwojej bliškosczü nišy doscz?“ Ale hačž woni woprawdže wóczo a wutrobu ša blišku nišu maja? Šiž pač šesuša lubuja, čzi čzinja po tutym šlowje: „To jene čzinič a teho druheho šo njewoštajicž.“ Ša tutón pucz šupny, na tutej šchczëžzy woštajimy, hačž naš šwët šhwali abo šwari.

„To čzinjach ša tebe; šchto čziniš ty ša mi?“ tak prašcha šo šesuš, kotryž š nowa psched našchimaj wo- czomaj do šerušalema horje čzëhnje š šwojemu čzëšcjenju a wumrjeczu. Wotmolwimy š tym šlubjenjom:

Šajrjëšchü šesu, šnježe wšcheho šwëta,
Ššyno Boži, wëczny ty,
Šebje chzu lubowacž, tebe chzu čzëšciz,
Ššhecžëlo mój wutrobny! Šamjen!

Matëš-Bartški.

Ššhecupž a rncžër.

(Šotracžowanje.)

Ššlónzo šbudžëšche nad lëšom pschi šapakowym šamjenju. Šhorhoj na wëži Šymškeho šamjenja šo nješibny. Šni lišcizčko w haju šo nješibasche; wšchudžom pač bëšche šrašchna tužnota.

Šelkach pschi horje bëchu někotři wotrocžzy konje š hrodžow wšali, šo bychu je na lëšnej lúzzy wupašli; drušy pač bëchu šo do šhlódka lehnly, šo bychu lënika pašli. Wšchitzy mējachu šohku šlatowu draštu; jenož štražnišy pschi wrotach mējachu kóžany šhornar, želešny šlobuk a šlebiju. Šoni bëchu šo do wrotow štipili, dokelž bëšche tam šhlódk.

Štražnik na wëži, šary, šëlobodaty šlužomnik, š mnohimi šlušnamy mješwoczi, bëšche šo na murju na wëži šlehnly, šakasche pač tola štajnje je šwojim wóšwym wokom do doliny. Šež wón bëšche w rubjanym šabacze a mješëšche pod pažu na rjemješchku na ramjenju wišazu trubu. Ššche ššlónczko šnješche jeho šchëroka hutawa.

Nětkole pschihladowasche wotrocztam, kotsiž delkach w khlódku pod shtomami ležachu a sawidžesche jim po sdaczu jich próbdne žiwjenje; tola čzafčzišcho pohlada wón tola kručze na drohu dele w skalnym dole, kaž by žebi tam deleka chyzl něšchto nalafacz.

Tola wschitto wosta čzicho, a pomalu žo klonzo na módrym njebju wysche posbchowasche.

Stónčnje běšche pschipołdnjo. S domežkow sběhasche žo módry dym; nutskach běchu žebi s drjewom satepili, so bychu žebi wobjed nawarili. Tež horkach na hrodže sta žo runje tač.

Ryčzer se Symsteho kamjenja běšche trochu lěni a běšche žo do stola žynyl, kotryž běšche s mjelčzej tožu počehnjeny. Čzasto wša wón kamjeńny karan do ruki, kotryž na blidže stejesche, so by žo s njeho wina napil.

Tehdy saptupi jeho mandželsta s džowcziczkju; ja nimaj pschińdžeschtaj kucharfa a wotroczt, kotrajž schflu s wobjedom nješeschtaj. To běšche jednory wobjed ja ryčzerške blido: mjažo wot džiwjeho žwinjecza, warjena rěpa, pstruhi a čzorny khlěb.

Ryčzerjowa mandželsta pohlada bojasliwje na žwojeho mandželšeho, kotež njeběšche po sdaczu derje k rěčam. Stónčnje pak žo tola sšhroblu a džesche: „Wonka wježeli žo wscho w klonč-

kmótšja jako žwědkojo žwjateho štutka wokolo dupy steja — to pokazuje nam přeni wobras. Žesuf je to džěčzo w žwjatej kšchčeznizy ja žwoje pschijwal a čze jo pasež jako tón dobry pastyr na žwojej selenej luzy. Ale so žo jeho wozki njebychu sabudžile wot žwjateho pastwiščeža, k temu dyrbja staršchi a kmótšja pomhacz. A hdyž žo kmótšja wokolo dupy štupja, woni drje tole žlubjenje dadža — ale tak husto žo posdžišcho na to sabudže, dokelž žebi prošeni kmótšja myšla, jo doščz činija, hdyž něšchto hódne do kšchčeznišeho liščzika swajasaja a potom pschi konfirmaziji něšchto wopruija. Šchtož žo hewal s tym mótkom štawa, ja tym žo jich jara malo prascha. Duž čzedža tele žłowa sažo lubym čzitarjam na wutrobu položicž žwjatu wažnosč kmótšenja.

Kmótr byčž je čzesč a dyrbi žo tež jako tajka wobhladowacz. Čzim młódschi žo shtó kmótr prošy, čzim bóle čzesčeny žo sacžutwa. W prjedawšchim čzaju běšche to dobre waschnje, so dyrbjachu čzi, kotsiž běchu přeni kručž kmótšja, k duchownemu předy na paczerje hiečž, to rěta woni dyrbjachu jemu wěru wuspěwacz. Se sšchodu je, so je žo to dobre waschnje bóle a bóle šhubilo a hđžež hiščeže je, njech žo ju wobkhowa, so bychu čzi młodži, kotsiž žwoje kmótšenje husto jenož jako žwětne sawješelenje wuwužija a maja

Wj seže wschitzy Bože džěčzi psches tu wěru w Khrystužu Žesufu.

Pschetož kaž wjele waž na Khrysta kšchčeznych je, čzi seže žo

Khrysta woblekli. Gal. 3, 26. 27.

nym bljšchčezniju, jenož na twojim mjeswoczju wotpoczjuje čžemny mroł. Wjelko, wostaj žo tola žwojich čžemnych myšlow!”

„Mjelčž! Šchto rosumiš ty wo našchich naležnosčach?” wrježny wón na nju.

„Njemóžu mjelčžecž, dokelž mi njeměr a starosčž wo tebe wutrobu žrudži“, wotmolwi wotpofasana mandželsta. A hacž runjež ja tule lubosčž hrozaze pohladanje žnějesche, wona tola dale rěčesche: „Maž budže a dyrbi sawěsčze njesbože nadeńčž; Wjelko, kaž ty nětkole žurowje a bjeje wscheje žmilnosčze s pschekupzami sathadžesč, to sawěsčze bóršy žwój kónž nadeńdže. Tolhi čzaj nješandže, a slěhaju žo nam psched hrod, a potom budže nam Wbh hnadny! Šsy sabyl, tak je žo Arnsteinskemu šesčlo? Wostaj žo wschěch žurowosčžow, Wjelko, wostaj žo jich, doniž njeje hiščeže pscheposdže k temu.“

Tola Wjell wrježny s pjasčju wo blido, so wscho sarža, a sawola s dymbawym hłókom: „Da pschekupška drapina je drje žebi tebe wušwolila, so by ty mje pomajkala; čzi derje wjedža, so žebi pschi Symstkim kamjenju hłowu rosraža! Teho dla mi mjelčž!“ (Wotraczowanje.)

Wo kmótšenju.

Wj móžemy dženska sažo lubym čzitarjam dwaj wobrasaj podacz. Džěčzo dostanje w Božim domje žwjatu kšchčeznizu a

žwjatu kšchčeznizu ja nušny pschidawč a pschetorhnjenje žwojeho wježela, na žwoju žwjatu pschikluschnosčž dopomnjeni byli.

Bohužel žo kmótšenje w našchim čzaju husto doščz ja žamu pjenježnu wěž wobhladuje — kaž wot staršchich nowonarodženeho džěsčza, tak tež wot kmótrów. Šzo powjeda, so je juntróčž muž k duchownemu pschischoł wosjewicž, so je jemu džěčzo nahle wumrjelo a pschistajil: „Šaj a pomyšleže žebi, knjes duchowny, shtó mi to do sšchody nacžini! Wschitto běšche hižo wobstarane a my mějachmy tež rjaných kmótrów a nětko mi to male předy wumrje. Hdyž by po tym bylo, njech by moje dla bylo!“ Ale podomnje myšli jich wjele. Kmótšenje je drohe a wone staršchim pjenješy pschijesche, — to je nahlad našcheho čzaja. To je wěsčze dobra wěž, so bohaczi — a wožebje tajzy, kotsiž žanych džěčzi nimaja, — kšhym mótkam rjany dar wobradža, ale so žo w tym žyla wažnosč kmótšenja widži, je žrudnje. Tak žo najwažnišche s woczow šhubi, so maja kmótšja žo niz jenož ja čželne, ale pschede wschěm ja duchowne šbože žwojich mótkow postaracz. Te žłowa, kotrež duchowny pschi žwjatej kšchčeznizy napominajo praji: „so maja žo tež ja to staracz, so by žo džěčzatko w bohawosčži, w pžeziwosčži a napominanju k temu Knjesej woczahnylo a žo na našchu drohu wěru natwarilo“, to drje žlyšcha, ale shtó dha žo na nje hiščeže dopomni, hdyž je s Božeko doma won. Štare braunschweigski žyrkwinski porjad praji: „To je šdobne, so my

nasche džeczi Khrystušej w swjatej kšeczenizy pschijekemy. Ale Bohu žel, hdyž woni wotroščja, potom ničto domach njeje. Ničto so na wbohich džeczojch nješmili, so bychu nawukli pola Khrystuška wostacz, kotremuž su wšchitzy ludžo pschepodate w swjatej kšeczenizy. Ničto nješkodži je kšeczič dacz, kaž je prawje, ale sažo ničto njewopomni, so nam jenož poručene njeje džeczi kšeczič, ale tež, hdyž čas pschindže, wučič.“ A to je pschiplušnosć kšotrow, hdyž staršchi to šami njemóža. Lubi čitarjo, wy seže wěče tež hižo kšotřili, kak steji i waschimi mót-kami? Potřebaja-li wascheje pomogy ja šwoju dušchu, potom so njekomdžče; pschetož tón šnjes budže šebi junu wotmolwjenje žadacz.

Wschelafe i bliska a i daloka.

Njedželu 28. malcho róžka šmėje so šerbški konzert w Draždžanach. Nadžijomnje tež po móžnosći wjele Šerbow tam i Łužizy dojedže a šerbški konzert wopyta. To šmy wěče prw-zowanjam našich Draždžanskich Šerbow winoježi.

W pschichodnych čyškach sažo lubym čyčitarjam wobrašy podamy, kotrež wo žalostnym pschescžchanju wbohich armeniskich

wuštipicz, dokelž šyřawy došč wody hač na zyrkwinu šubju njenolchachu. A temu bychu parnu šyřawu trjebali a tajšeje hiščeje w Draždžanach nimaja. Šakoda je wulka a wořadni budža dyrbjecz wulke wopory pschijecz, prjedy hač budže nowa kšična zyrkej sažo natwarjena, ale i Božej pomogy budže tón šuff dokonjany. Bjez tym budža nasche šerbške kemščenja, hač lědy sažo do kšičnjeje zyrkwe pschepoloženc, so sažo w Šofijinej zyrkwi wotdzeržecz dyrbjecz.

Wicžba na duchownstwo studowacych je so na universitach w pošlednich lětach kšetro pomješchila. Teho je i wjetšeho džela wina, so dyrbja kandidatojo hušto jara dolho čařacz, prjedy hač do šastojstwa pschindu. Dale pať w pschirunanju i druhimi šastojnikami duchowni dolho te dothody nimaja, kotrež bychu mēcž dyrbjeli. A hdyž tež duchowni na čařne kubla džiwacz njechadža, dyrbi so jemu tola telko dothodow pschiswolicz, so bychu šy njetrjebali i čžežkimi staroščemi bēdžicz. Na tych městnach pať, kotrež maja niške dothody, je to woprawdže jara čžežko ja duchowneho, hdyž ma šwobjbu šezwicz. Duž wschaf so nadžijomnje bōršy psches šakon nowe šradowanje šanje, kotrehož našch duchowny šchtant nušnje potřeba.

Wón, budže šwoje šadło pascz, kaž pastyr; wón budže jehnjata do šwojeju rukow hromadžicz, a na klinje je pascz. Šef. 40 11.

Ša šym tón dobry pastyr. Šan. 10, 12.

kšescžijanow šwēdčja. Wone rēčja wutrobu hnujazu rēč a wēče tež hiščeje někotru šerbštu wutrobu šmječja. Š Barlina šmy tež powjecz dostali, so my bōršy wo tych šyrotach, kotrež šmy na nasche šastaranje wšali, něšcto bližšche našomimy, dokelž so list šArmeniskeje woczakuje, kotryž jich pschijecze do šyrotownje wošjewja.

Wy hižo krotku powjecz wo wōhnjowym njelbožu podachmy, kotrež je wulku kšičnu zyrkej w Draždžanach potřechilo. Šenož prosty murje hiščeje steja a šamo hač do wēže je so wohen dobył, so šu tež šwony dele padnyłe a je čařnik šanicženy. Šjany woltařny wobraš je so do čyřta špalil a wukhowalo je so jara malo, so wschaf dyrbimy prajicz, so by so wjazy ša šdžerženje šnutšowneho wupyščenja a w zyrkwi kšowaných wēzow, kaž na pschiklad rjaneje knihownje Bohu žel tež špaleneje, štač mōhlo. Šada knješa wyschšeho konsistoralnego radžiczela Dibelija kotryž čyřšche w prawym čařu zyrkej wurumowacz dacz, bu wot roš-šafowarja wohnjoweje wobory wotpokasany i tym prajenjom, so žadny štrach ša šnutšownu zyrkej njeje. A tola bēchu pschi tym šabyli, so zyrkej mašiwneho wjercha nima — a hdyž bēšche so wjerch pschepalil, potom bēšche pošdže. A temu pschindže, so wohnjowa wobora njemōžšche i pošnej mozu pschecžimo plōmjenjam

Dalije dary ša wbohe armeniske šyroty:

Š Maleščanskiše wořady:	
Šarať Šandrik w Maleščezach	6 hr. — np.
Š Bartiškeje wořady:	
Š. Š. w Barče	3 " — "
Š. Š. w Dubrawzy	1 " — "
Š. Š. w Štrōži	1 " — "
Š Michalškeje wořady:	
Š. Š. w Š.	6 " — "
Š. na Židowje	1 " — "
Š. w Š.	3 " — "
Š Kakečanskiše wořady:	
Š. Š. w Kakežach	2 " — "

Wšcho hromadže: 23 hr. — np.

Šsmilnym daricželam w mjenje wbohich šyrotow naj-wutrobnišchi džaf praji

Š. Šolcz, šarať.